

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Καμαρωτή τριανταφυλλιά σὲ κήπο μέσ' ἀνοῦσε,
Κι' ὄλο ἀγάπη καὶ χαρά,
Μέσ' τὰ κλαδιά της τ' ἀνθηρὰ
Τ' ἀηδόνι κελαιδοῦσε.

Σιμά της δάφνη φουντωτή, ἀπὸ τὴν ζήλεια λιώνει,
Ποῦ τόσο λάμπει δροσερή,
Καὶ δὲν καθίζει νὰ χαρῆ
Τὴ νηότη της τ' ἀηδόνι.

— Ἔλα νὰ σμιξῶμε τὰ δυὸ τοὺς κλώνους μας, — τῆς κραίνει.
— Δόξα ἐγὼ, ἀγάπη σύ,
Λαλιὰ τ' ἀηδόνι, τί χρυσῆ
Ζωὴ θὰ μᾶς εὐφραίνει.

— Ἀγάπη ἔστην τριανταφυλλιά δὲν ψάλλει πιὸ τ' ἀηδόνι,
Στεῦς κλώνους σου σὰν κοιταχθῆ.
"Ὅποιος τὴ δόξα ὀρεχθῆ,
Τὸν ἔρωτα προδόνει . . .

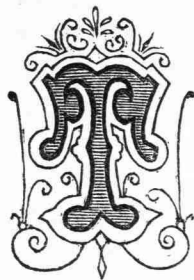
Οκτώβριος, 1890.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

Ο ΙΩΣΗΦ

(Ἀθηναϊκὴ . . . miniature)

Μανώλη Παρασκευᾶ

ὁ μέγαρον τῆς κυρίας Κιανταλίνη ἦτο ρυθμοῦ πομπιάνου, ὁ σύζυγός της τραπεζίτης καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν ιδρυτῶν τοῦ κύκλου τῶν distingués.

Ἡ κυρία Κιανταλίνη ἔζη ἐν τῷ μεγάρῳ της εὐτυχεστάτη, περιστοιχίζετο πάντοτε ὑπὸ κόσμου ἐκλεκτοῦ, αἱ ὀρέξεις της πᾶσαι ἐπληροῦντο ἀμέσως καὶ ὁ κ. Εὐάγγελος, ὁ σύζυγός της, ἦτον ὁ ταπεινότερος αὐτῆς θεράπων. Καὶ ὅμως ὁ αἴθριος αὐτῆς οὐρανὸς ἀπὸ τινος εἶχεν ἐπισκιασθῆ σημαντικῶς· ὁ εὐρωστος, ὁ μεγαλόσωμος, ὁ ἀκόλου-

θός της Ἡρακλῆς εἶχεν ἀποθάνει, τίς θά τὸ ἐπίστευεν; ἐκ φθίσεως καλπαζούσης.

Ὅλοι βεβαίως τὸν ἐνθυμοῦνται τὸν γιγαντόσωμον ἐκεῖνον ροδοπάριον καὶ ὑψηλὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει εἴτ' ἐφ' ἀμάξης, εἴτ' ἔφιππον τὴν κυρίαν του, πιστὸς ὡς σκύλος καὶ πρόθυμος πάντοτε εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμά της.

Λαμπρὸς τύπος, σπάνιος θεράπων, ἐνὸς μέτρου καὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἑκατοστῶν ὕψους, καὶ ἔμπιστος.

Εἶχε λοιπὸν ἄδικον ἢ κυρία Κιανταλίνη νὰ ᾗνε σκυθρωπὴ καὶ νὰ πενηθῆ; Μάλιστα ἐπένησεν, ὅχι βέβαια περιβληθεῖσα μέλανα, ἀλλ' ὅμως ἔκλαυσεν ἔκλαυσεν ὅσον οὐδέποτε.

Καὶ ᾗτο τοσοῦτῳ μεγαλειτέρα ἢ ἀπώλεια, καθ' ὅσον δὲν εὔρισκεν ἱκανὸν διάδοχον τοῦ πρώτου.

* *

Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἡ κυρία Κιανταλίνη δὲν εἶχεν ἐξέλθει καὶ οὐδ' ἐδέχθη τινα. Ἡ μεγαλειτέρα σιγῇ ἐβασίλευεν εἰς τὸ μέγαρόν της. Καὶ τὸν κ. Εὐάγγελον, τὸν σύζυγόν της, ἤρνήθη νὰ δεχθῆ, ἐὰν πρότερον δὲν τῆς ἀντικαθίστα τὸν ἀποθανόντα Ἡρακλῆ της.

Πρὸς μεγαλειτέραν δὲ τῆς λύπης της ἔνδειξιν διέταξε νὰ σβεσθῆ ἀπὸ τῆς μετώπης τοῦ οἴκου της ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή τὴν ὁποίαν ἄγνωστον τῇ συμβουλῇ τίνος εἶχε χαράξει μεγάλοις καὶ χρυσοῖς γράμμασι.

Hic habitat felicitas.

Νὰ τὴν σβύσῃ!

Ἰδιοτροπία γυναικὸς μὴ ἐξηγουμένη ἄλλως ἔνεκα τοῦ θανάτου ἐνὸς θεράποντος. Ἴσως ἤθελε νὰ δηλώσῃ διὰ τούτου, ὅτι εἶνε σπάνιον χρῆμα θεράπων ἐλεκτός. Σπάνιον ὁμολογουμένως ἀλλὰ μήπως καὶ ἀνέφικτον. Εὐεξήγητος ἡ λύπη τῆς κυρίας Κιανταλίνης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀπελπισία. Καὶ δι' αὐτὸ πολλοὶ ἐκ τῶν γνωστῶν της καὶ τῶν σχέσεών της ἀπέδωκαν τὸν ἐκούσιον αὐτῆς περιορισμὸν οὐχὶ εἰς τὴν πραγματικὴν λύπην της, ἀλλὰ τὴν πρόσκαιρον ἔλλειψιν καταλλήλου ἀκολούθου. Ἦσαν βέβαιοι ὅτι μόλις εὔρισκετο ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ πρώτου, ἡ κυρία Κιανταλίνη ἤθελε σπεύσει νὰ δεῖξῃ ἔφιππος τὴν ροδοπάριον μορφήν της καὶ τὸ μαγευτικὸν ἀνάστημα ἐν συνοδίᾳ τοῦ νέου ἀκολούθου.

Ὁ κόσμος πάντοτε ἀγαπᾷ νὰ λέγῃ.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς σκέψεως ἐλαυνόμενος καὶ ὁ ἀγαπητὸς σύζυγός της, δὲν ἐπέτρεψεν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς συζύγου του ὅμως, νὰ

σβεσθῆ ἡ λατινικὴ ἐκείνη ἐπιγραφή, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς μὴ εἰδότας, ὅτι οἱ ἔνοικοι τοῦ ὠραίου ἐκείνου πομπηϊανοῦ μεγάρου εἶχον συμπάρεδρον τῶν τῆν εὐτυχίαν.

* *

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ κυρία Κιανταλίνη ἔμενε πάντοτε κατάκλειστος. Καὶ ναὶ μὲν ἡ προτέρα μεγάλη τῆς ἀπελπίσῃα παρήλθε, ναὶ μὲν δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦδη ἐδέχετο τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τινὰς ἐκ τῶν μᾶλλον στενῶν φίλων τῆς, ἀλλὰ νὰ ἐξέλθῃ! . .

Comment donc ; ne m'en parlez pas.

Τὸ θέρος εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν λουτρῶν. Οἱ γνωστοὶ ἐπανεύρισκον τοὺς γνωστούς καὶ οἱ φίλοι τοὺς φίλους. Αἱ πρῶται βροχαὶ καὶ τὰ ψύχη ἐφάνησαν. Ἡρχισαν νὰ συναθροίζονται καὶ ἐκάστη κυρία τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐπῆρε τὴν ἡμέραν τῆς. Διεθρυλλοῦντο ἤδη καὶ μερικοὶ μεγάλοι χοροί. Ἐγένετο μάλιστα καὶ ἡ διανομὴ προνομιοῦχων τινῶν ἐραστῶν. Ἐρωτικὰ ζεύγη συνεδυσάσθησαν καὶ ἄλλων πάλιν ὁ γνωστὸς περυσινὸς συνδυασμὸς διελύθη. Ἐπεφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα νέος ξανθὸς ἀκόλουθος πρεσβείας μὲ τὰς εὐρείας περισκελίδας καὶ ἐγένετο τὸ πρῶτον κροῦσμα ἀναμιμάκτου μονομαχίας. Καὶ εἰς ὄλ' αὐτά, ἐνῶ τὰ ὀνόματα τῆς κυρίας Τάδε καὶ τῆς κυρίας Δεῖνα—sang bleu—ἀνεγράφοντο, εἴτε ὑπεδηλοῦντο διὰ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κιανταλίνη οὐδαμοῦ ἐφαίνετο καὶ ἀρκετὰ περὶ τούτου ἐγένοντο σχόλια.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ σύζυγός τῆς, ὁ ἀγαπητὸς κ. Εὐάγγελος, καὶ οἱ φίλοι τῆς κατεγίνοντο μετὰ ζήσεως νὰ τῇ εὐρωσι τὸν ἀκόλουθον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην. Παρουσιάσθησαν πολυάριθμοι τοιοῦτοι, ἀλλὰ κανεῖς, κανεῖς δὲν εἶχε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ μακαρίτου Ἡρακλῆ.

— Mon dieu ! μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἐλληνικὴ καλλονή ; ἔλεγεν ἡ κυρία Κιανταλίνη μετ' εὐνοήτου ἀγανακτήσεως.

Ὁ εἰς ἦτο βραχύσωμος, ὁ ἄλλος πολὺ ξανθὸς, ὁ τρίτος εἶχεν ὦτα μακρὰ καὶ ὁ τέταρτος χεῖλη . . Φρικῶδες ! Τὸ μόνον ἐπὶ τέλους τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ συγχωρήσῃ μεγάλον ἡ κυρία Κιανταλίνη ἦτο ἡ μῦτη.

Μῦτη μεγάλη, εἶχε κάπου ἀναγνώσει, ἦτο μῦτη μὲ πλεονεκτήματα. Καὶ ἡ ἔρευνα ἐξηκολούθει διηνεχῆς.

* *

Τὸ μυστηριωδέστερον καὶ κομψότερον δωμάτιον τοῦ πομπηϊανοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Κιανταλίνη, ἦτο ὁ ἰδιαιτέρος αὐτῆς θάλαμος.

Boudoir étroit qu'un petit jour éclaire.

Τὰ σινικά σκεύη, τὰ πολύτιμα ξύλα, οἱ περσικοὶ τάπητες καὶ ἡ μέταξα τῶν Ἰνδιῶν, ἠμιλλῶντο ποῖον ἐξ ὄλων νὰ καταστήσῃ πολυτιμώτερον τὸ μυστηριωδέστερον καὶ κομψότερον δωμάτιον τοῦ πομπηϊανοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Κιανταλίνη. Μεγάλα ἐνετικὰ κάτοπτρα ἀντανακλῶσιν ἐν ἀδιαλείπτῳ πολλαπλασιασμῷ τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Ἄνθη σπάνια καὶ ἐξωτικά, προβάλλουσιν ἀπὸ τῶν ἰδιοτρόπων ἀνθοδοχῶν τὰ πολύχρωμα καὶ ἀκανθωτὰ φύλλα των, ἐνῶ ἀτμοσφαῖρα εὐώδης καὶ θερμὴ προκαλεῖ σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας ἄλλοκότους.

Ἡ κυρία Κιανταλίνη κάθηται ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τουρκικοῦ διβανίου· τὸ ἕτερον τῶν κομψῶν ὑποδηματίων της, τὰ ὁποῖα οἱ γάλλοι καλοῦσι mule, ἀπορριφθὲν τυχαίως εἶτε σκοπίμως, ἀφίνει γυμνὸν τὸν μικκύλον πόδα της περιβεβλημένον, χρώματος βαθέος μελανοῦ περικνημιδα. Φέρει θαλαμεισθῆτα διάστικτον, vieux bleu, ἀνοικτὴν περὶ τὸν τράχηλον. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μαλάρη, στενοῦ φίλου της, ὁ ὁποῖος διωρίσθη πρό τινος, τῇ συστάσει της, μάλιστα τῇ συστάσει της, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Κρήτῃ.

Ὁ κ. Μαλάρης τῇ ἔγραφε :

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς διότι δύναμαι νὰ σᾶς συστήσω τὸν κομιστὴν » τῆς παρούσης μου ὡς τὸν μόνον κατάλληλον διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀκολλούθου σας. Τὸν εὐρον μεταξὺ τῶν ὠραιότερων Κρητῶν. Εἶναι ὑψηλός, εὐθυτενής, εὐρωστος καὶ ὑπερήφανος. Δὲν ὑπερέβη ἔτι τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ φέρει μελανὸν ἀρειμανῆ μύστακα » καὶ κομψὸν γένειον, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω, ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσκει τὸ γένειόν του διατάσσετε νὰ τὸ ξυρίσῃ».

Ἡ κυρία Κιανταλίνη ἀνέγνωσε ταῦτα καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, προσπαθοῦσα ν' ἀναπαραστήσῃ τὴν μορφήν τοῦ νέου της ἀκολούθου. Ἡ περιγραφὴ τῆς ἤρεσκεν, ἀλλ' ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ καὶ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Ἦτο ἡ ἕκτη ἐσπερινὴ ὥρα καὶ τὸν ἀνέμενεν ἐναγωνίως ἀπὸ τῆς πέμπτης. Εἶχεν ἔλθει τὸ πρῶτ', ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκοιμᾶτο, ἡ θαλαμηπόλος τοῦ εἶπε νὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμα.

Καὶ ἀνέμενεν ἡ κυρία Κιανταλίνη, ἐνῶ ἡ ροδόχρους κρυσταλλίνη λυχνία, κρεμαμμένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐπέρριπτεν ἀσθενὲς πλὴν γλυκερὸν φῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

Αἶφνης ἡ θύρα ἤνοιξεν· ἦτο ἡ ἔμπιστος θαλαμηπόλος της.

— Κυρία, εκείνος ὁ νέος ποῦ ἔφερε τὸ πρῶτ' τὸ γράμμα.

— Φέρε τον ἀμέσως, εἶπε καὶ ἔτεινε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ νέος εἰσῆλθε καὶ ἀπεκαλύφθη. Ἡ κυρία Κιανταλίνη τὸν κατέ-
τρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, περιεργαζομένη αὐτὸν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω.
Καὶ φαίνεται ὅτι τὸν εὗρισκε τῆς ὀρέξεώς της, ἐπειδὴ τὸ πρόσωπόν
της ἦτο γοητευμένον.

— Γνωρίζεις, φίλε μου, ὅτι ὁ κύριος Μαλάρης σοῦ κάμνει πολὺ κα-
λὰς συστάσεις ;

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ τὰς διαψεύσω.

— Bravo ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Κιανταλίνη.

Καὶ ἀφοῦ ἱκανοποίησεν ἀρκετὰ τὴν περιέργειάν της, ζήτησασα
ὄσας ἤθελε πληροφορίας καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρύψῃ τὴν εὐχα-
ρίστησίν της :

— Πῶς σέ λέγουν ; τὸν ἠρώτησε.

— Ἰωσήφ.

Ἡ κυρία Κιανταλίνη ἔκαμε μορφασμόν. Εἶχε φαίνεται ἀναγνώσει
τὴν Ἱερὰν Γραφήν.

— Ἰωσήφ ! πφ . . .

— Ναί, Κυρία, μὲ λέγουν Ἰωσήφ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι.

1890.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ἄνθρωπος μὴ ἀναγινώσκων, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐχθαρβαρίζεται. Εἰς μέ-
γας κοινωνιολόγος εἶπέ ποτε, ὅτι ἵνα διατηρηθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κατάστασιν
του πᾶς ἄνθρωπος, ἀνάγκη ν' ἀκούη καθ' ἑκάστην ἓν τεμάχιον καλῆς μουσικῆς, ν'
ἀναγνώσῃ ὀλίγας σελίδας καλοῦ βιβλίου, νὰ ἴδῃ μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα καὶ
νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εἴπῃ μίαν καλὴν ἰδέαν.

— Μὴ αὐξάνῃς καθ' ὀλοκληρίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων σου, διὰ νὰ μὴ ἀναγ-
κασθῆς ἀργότερον νὰ τὸν περιορίσῃς.

— Εἶσθε λυπημένοι ; Προσηλώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς κοιμώμενον βρέφος,
ὅπερ οὐδεμία φροντίς συγχίζει, ὅπερ οὐδὲν ὄνειρον ταράσσει· θὰ δανεισθῆτέ τι ἐκ
τῆς γαληνιαίας ἀθωότητός του καὶ βεβαίως θὰ αἰσθανθῆτε ἑαυτοὺς ἀνακουφιζομένους.

— Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἔλεγεν : "Ὅταν μάχηταί τις δι' ἄργυροῦ ξίφους, συ-
χνὰ ἐξέρχεται νικητής.

— Ἔργασία ἢ μᾶλλον ἐκδούλευσις ἐν καταλλήλῳ περιστάσει προσενεχθεῖσα,
ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖ, πολλάκις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ λήθην μεγάλης ὕβρεως.